

[Elsebeth Kock-Petersen]

et par år. Jeg synes i alt fald, det er trist, hvis vi får en større og større samfundsgruppe, der på intet tidspunkt har behov for at få kontakt med andre miljøer i samfundet. Jeg er frygtelig bange for denne udvikling. Det har vel altid været sådan, at de lærde i høj grad har kunnet dominere debatten, men sandelig ofte på det grundlag, at man kun havde kendskab til en begrænset del af samfundets grupper. Jeg synes, man er med til gennem en ordning som den, man får vedtaget her i dag, at fremme den udvikling, at de lærde får mere og mere magt, og at de får det på et tyndere grundlag, nemlig uden væsentligt kendskab til, viden om, indsigt i og forståelse for andre samfundsgrupper.

Selvfølgelig er vi også i Venstre glade for, at de studerende kan få nogle flere penge, men regeringens eget lovforslag indeholdt netop nogle kraftige forbedringer, som der slet ikke var noget behov for at overbyde.

Jeg synes, det ville have klædt Det Radikale Venstre, om de havde været villige til at tale med os og ikke så tidligt lagde sig fast. Men jeg tror og håber som sagt, at det er en engangsforestilling, at man griber tingene an på den facon.

Rahbæk Møller (SF):

Vi finder udfaldet af denne sag yderst tilfredsstillende, bl.a. fordi vi dermed undgår regeringens lovforslag, der betød en disciplinering af de studerende, der betød, at man afskaffede statslånene og til gengæld beholdt banklånene. Hvad disse banklån, der blev indført af en Venstreregering, har betydet i årenes løb, har i hvert fald vi, der sidder og forhandler gældssanering, et meget levende indblik i. Det har bragt tusinder af unge mennesker i ulykke.

Nu har vi så i stedet fået en reform, der gør, at vi kan finansiere de studerendes leveomkostninger på en værdig måde, for det første ved at afskaffe banklånene og forøge de rentefattede statslån og for det andet ved at forhøje og forøge stipendierne.

Det betyder ikke, at den typiske studerende får flere penge at bruge, og derfor er det også helt falsk, når fru Connie Hedegaard påstår, at dette vil være til skade for samfundøkonomien. Det holder kun for en meget snæver statsfinansiel betragtning. Og man troede jo, at den siddende regering efterhån-

den havde fundet ud af, at man ikke løser de samlede samfundøkonomiske problemer ved alene at fokusere på statsfinansierne. Men det har åbenbart ikke alle lært endnu.

Hvad det vil betyde for de studerende, er, at de får mindre gæld, og at de ikke behøver at påtage sig så meget erhvervsarbejde. De vil stadig væk kunne tage erhvervsarbejde, nu op til 34.000 kr. om året, de kan godt tage mere og benytte den klippekortordning, som vi jo også foreslår indført, og derved sikre slutstudiet, men de behøver ikke at påtage sig så meget som i dag. Det betyder, at de studerende får mulighed for at passe deres studier bedre, det betyder mere effektive studier og forhåbentlig kortere studier, men det væsentlige er: der ligger ikke en disciplinering af de studerende i denne forbedring.

Der var enkelte punkter i de Radikales oprindelige forslag, som var mindre heldige. De er blevet rettet undervejs, og jeg synes som sagt, at det resultat, der er kommet ud af det, på alle punkter er tilfredsstillende.

Nu venter vi så på lovforslaget, og der er et problem, vi skal løse i den forbindelse: at indpasse ikke mindst de nuværende studerende i en reform. Jeg venter egentlig spændt på at høre ministerens ord, for vi forventer jo, at han vil tilkendegive herfra, at han selvfølgelig loyalt vil opfylde det pålæg, som folketingsflertallet vil give ham, og komme med et lovforslag i overensstemmelse med B 52 i løbet af meget kort tid.

Estrup (RV):

Dette er jo afslutningen på et lidt trist forhandlingsforløb; det synes jeg godt man kan konstatere her ved afslutningen af debatten om både regeringens lovforslag og det radikale beslutningsforslag. Jeg synes, det blev understregt meget tydeligt både af fru Connie Hedegaard og af Venstres ordfører, i hvis indlæg det skinnede klart igennem, at det var den tidligere kirkeminister, der talte. Magen til moralprædiken har jeg dog sjældent hørt, og magen til den skuffelse, som den tidligere kirkeminister kunne udtrykke, skal man vist lede længe efter.

Jeg synes, at det, som først og fremmest bør konstateres vedrørende dette forhandlingsforløb, er, at regeringen fremsatte sit lovforslag godt og vel en måned efter, at der var konstateret et flertal for det radikale be-